Det glæder mig at se, at det Forslag om Decentralisation, som jeg fremsatte paa et Møde i Københavnskredsen, vistnok i 1916, nu dukker op fra anden Side.

Jeg synes imidlertid man savner noget i A. S. F.s Forslag til den tekniske Løsning af Sagen. — Hovedpunktet bør efter min Mening være:

Byen inddeles i Afdelinger, der *indenfor Foreningen* har et vist begrænset Selvstyre, men udatil samler sig under *een* Styrelse i *een* stor Kreds. — Jeg mener, at Afdelingerne skal *danne* Kredsen; jeg forstaar ikke rigtig, hvorledes de kun skal kunne „tilknyttes" Kredsene. *Th. Daugaard.*

Kvinderne og Freden

—o—

Ellen Key er fremkommet med følgende Forslag til en Henvendelse fra svenske Kvinder til Kvinderne i Ententelandene:

Søstre i de sejrende Lande

Naar I nu glæder jer over den store Sejr er jeres Sjæle stemt til Ædelmod, beredte til at forlade den Skyld, som et nu faldet System har paadraget det tyske Folk. Dette bereder sig nu til at træde ind i det Folkefællesskab og den Fredstilstand, for hvilken de bedste har kæmpet og eders kære er døde. Selv om mange iblandt jer endnu ikke er rede til at række Haanden til det tyske Folk, saa maa I for eders kæres Skyld være rede til at tjene det Maal for hvilket de døde: en højere Menneskelighed i Forholdet mellem Folkene.

Dette Maal kommer ikke til at naas, hvis Hungersnøden faar Lov at hærge Tyskland, og hvis Freden paatvinger Tyskland Vilkaar, der strider mod dets frie Selvbestemmelsesret og fulde Udvikling af dets Kræfter indtil den Grænse, der sættes af andre Folks Ret.

Kvinder i alle Lande var fortvivlede over deres Afmagt til at hindre Krigsudbruddet og lige saa fortvivlet har vi været over vor Afmagt til at faa Krigen standset. Aarsagen har i begge Tilfælde været at Verdensbegivenhederne staar i uløselig Sammenhæng. Folkene undgaar ikke Følgerne af deres Fortid. Hvor der har været saaet Uretfærdighed, der bliver Høsten saaledes, som disse fire Aar har vist det.

Den dybe Følelse af vor Afmagt overfor det uafvendelige maa lære os, hvorledes vi nu maa bruge vor Magt til at hindre ny Uret saar nye Krige.

I Kvinder i de sejrende Lande maa med eders Hjerters hele Kraft virke for at Tysklands sultende Mødre og Børn snarest mulig mættes, efter de sejrendes eget Løfte, og at ikke en hævnende Retfærdighed uden Visdom og Mildhed kommer til at bestemme Fredsvilkaarene.

Alverdens Kvinder maa række hinanden Hænderne for at danne en levende Kæde til Værn for alle de nulevende, som maa lide under Krigens Følger; men endnu mere for Fremtidens Menneskehed! Paa os beror det, om nye Slægter skal bløde for nye Fejlgreb eller velsigne de ædle Frugter af den nu vundne Sejr.

Selma Lagerløf har tilstillet Pressen følgende Henvendelse:

Til Mødrene i Ententelandene!

Med en angstfyldte Følelse af Afmagt gennemlæser jeg Ellen Keys Opraab og overvejer tvivlraadig, hvorvidt jeg bør underskrive det.

Hvor mange Bønner og Protester er ikke under de fire Krigsaar blevet rettet til de krigsførende fra Sveriges Kvinder uden at disse Ord fra et lille folkefattigt neutralt Land har kunnet frembringe nogen Virkning hos de magthavende, ja maaske ikke engang er naaet frem til deres Øre!

Og samme Angst, samme Tvivlraadighed ved jeg deles af mangfoldige andre Kvinder, som føler at det som Ellen Key her beder om, er noget saa overordentlig stort, saa forfærdelig svært, at det, som vi tidligere har bedt om, i Sammenligning dermed synes ringe. Thi Kravet om Fred og Retfærdighed kræver kun lidet Mod i Forhold til Bønnen om Glemsel af den hævnkrævende Sorg over faldne og savnede — over tilintetgjorte Hjem, over ødelagte Marker, over skrækfyldt Flugt, over forstyrret Sindsro, over al unævnelig Ulykke.

Men om jeg og mange med mig alligevel vover at lade vore Navne følge dette Opraab ud i Verden, saa er det ene og alene fordi vi tænker paa at denne Henvendelse er rettet til *Kvinder* i de sejrende Lande.

Den er rettet til dem, som allerede er eller en Gang skal blive Mødre og Vogtere af Livets hellige Træ, hvis Grene overskygger Jorden.

I Mødre maa lide mere end andre ved at se dets Løv og Frugter tilintetgøres og fordærves. Fra jeres Hjerter fremvælder Trangen til at beskytte og værne. Gennem en medfødt hemmelig Visdom er det jer givet at forstaa Samhørigheden mellem Menneskehedens enkelte Dele. Det Ord, at naar et Lem lider, lider ogsaa alle de øvrige, er Sandhed for jer paa en uimodsigeligere og højere Vis end for andre.

I sin urokkelige Tro paa Mødrenes Kærlighed til alt levende, har Ellen Key sendt sit Opraab ud i Verden; i samme Tro følger vi hende og beder jer om at støtte jeres Regeringer i deres udtalte Løfter om at sende hurtig Hjælp til de besejrede. Maatte Hungerskrigen slutte samtidig med Vaabnenes Krig. Maatte intet Barn og ingen Olding mere dø af Sult i dette Europa, som nu med Kvindernes Hjælp skal opbygges til et Hjem for Fred og Menneskelykke.

Selma Lagerløf.

»Ikke smigrende for os Mandfolk . . .«

—o—

Vi bragte i Nummer 19 en Artikel fra Bladet „*S. K.*" ang. Kvinder som Polyteknikere.

I S. K.s sidste Nummer er der et Par Indsendere, der svarer, deriblandt *Stud. mag. Aase Hjort,* der ønsker at vide, hvad Bestyrelsen vil foretage sig i Anledning af Artiklen. Kan den ikke tage Afstand fra den, mener hun, at ingen Kvinde kan være bekendt at være Medlem af Foreningen.

Redaktionen af Bladet hævder, at den ikke paa nogen Maade har villet stille sig ved Siden af den anonyme Indsender, men kun har villet give Plads for de forskellige Anskuelser.

Indsenderen opslaar sin Ridder-